
Kommentarer til Tore Solheim:

Torgersen-saken igjen

Pensjonert odontolog Tore Solheim har i dagens Tidende et innlegg om Torgersen-saken som det er grunn til å knytte visse kommentarer til. Han påstår at det fortsatt er all grunn til å anta at Torgersen er morderen fra 1957 og at blant annet tannbittmerket i den drepte pikens bryst viser det. Hans måte å argumentere på er gjennomført uredelig, selv om det selv sagt er visse innslag av korrekte detaljer i det han fremfører.

Han legger stor vekt på at påtalemyndighetens fem sakkyndige alle har kommet til at bittmerkene må stamme fra Torgersen. Det er imidlertid en kjensgjerning at de alle fem har hoppet over det eneste signifikante trekket ved bittmerket, nemlig at biteren har hatt store uregelmessigheter med tennene på høyre side av fortennene. Torgersen har helt regelmessige tenner, og de store uregelmessighetene man ser i bittmerket utelukker ham derfor som biteren. Utallige forsøk de siste 15 år viser det. På grunn av mangel på sakkyndige på Torgersens side ble de tre første av påtalemyndighetens fem sakkyndige aldri bedt om å forklare hvordan dette kunne ha seg. Men da Torgersen omsider i 1998 fikk sakkyndige, måtte de to siste av påtalemyndighetens sakkyndig (britene) forklare dette. Dette endte med et stort tilbaketog fra

disses side, hvor de til slutt foreslo at man så helt bort fra bittmerkene som bevis i saken.

Det er derfor nå bare Solheim igjen som påstår at bittmerkene kan stamme fra Torgersen. Og han er ikke snau. Han påstår at sannsynligheten for at Torgersen er biteren er 30 millioner mot én. Senest på et seminar i regi av Universitetet i Oslo i juni dette år påsto han dette. Han forklarte da dette med en rekke detaljer i bittmerkene som han «fant» igjen i Torgersens tenner. Solheim er alene om å finne slike detaljer. På seminaret ble han foreholdt at amerikansk vitenskap som vi holder oss til når det gjelder tannbittbevis, fordi de der har en omfattende forskning på det, nå sier at bittmerker aldri kan utpeke den som har bitt, bare det motsatte. Solheim ble foreholdt dette, som han ifølge seg selv allerede kjente til. Han fastholdt likevel sannsynligheten, så vidt jeg forsto (Solheim var litt uklar her) fordi Torgersens sak var eldre enn moderne amerikansk forskning. I sin sannsynlighetsregning hoppet Solheim (nå som alltid tidligere) over alle trekk ved bittmerket som ikke var overensstemmende med Torgersens tenner.

Solheim finner særlig grunn til å se bort fra hva en amerikansk ekspert (Senn) har kommet til. Han fortier da at det var fire amerikanske eksperter (og

ikke bare én) som kom til det samme. Grunnen er, ifølge Solheim, at de som partsoppnevnte ikke kan stoles på fordi slike (amerikanske) eksperter alltid inn tar det standpunkt som tjener deres part. Da de fire amerikanerne ble trukket inn, visste de imidlertid ikke hvilken side som engasjerte dem. Dette fordi de skulle være helt uhildet når de kom frem til sitt resultat. Solheim hadde imidlertid, fordi han satt på bevisene, fått tak i navnene deres. Han tilskrev da to av dem og forklarte hva de måtte mene hvis de var redelige. På den måten ødela derfor Solheim med vilje uhildetheten til de fire, fordi det nå ble en masse bråk fordi de to amerikanerne ble rasende over henvendelsen fra Solheim, og ville trekke seg.

Hvis vi nå ser bort fra Solheim, som det er all grunn til å ignorere, er det i dag minst 10 sakkyndige som etter omfattende undersøkelser og forsøk mener at bittmerket ikke kan stamme fra Torgersens tenner, jf. annet innlegg i denne utgave av Tidende om dette. Ingen som har studert bittmerket gir nå uttrykk for det motsatte (bortsett fra Solheim, da).

*Jan Tennø
jantennoe@gmail.com*